

Джос Стърлинг

Самър

Превод от английски
Елка Виденова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Summer Shadows*

Copyright © 2016 by Joss Stirling

The moral right of the author has been asserted.

Summer Shadows was originally published in English in 2016. This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

Превод Елка Виденова
Редактор Ваня Петкова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фридьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1862-8

*Тази книга е посветена на вас (да, на вас!),
поите прекрасни читатели по целия свят,
които вярно следвахте пошчетата Бенедикт,
техните сродни души и приятелите ил през всичките
върхове и спадове на връзките ил.
Благодаря ви, че се присъединихте към мен в това
приключение.*

ГЛАВА 1

През прозорците на параклиса струеше ярка слънчева светлина и се изливаше в безброй гъзи недалеч от мястото ми. Изкушавах се да изхлузя обувки и да протегна пръсти към лъчите.

Салтър, скастрих се строго, *не забравяй къде се намиращ.* Ще те стетнат за гуда. От органа се отрониха няколко встъпителни тона и мислите ми мигом се върнаха към сватбената церемония, която всеки момент щеше да започне. *Стига си хвърчала из облаците.*

Сигурна бях, че параклисът на Кингс Колидж, Кеймбридж, никога не е изглеждал по-красив. Олтарът сякаш бе изригнал в сини и алени цветя. Седях самичка край аналоя¹ и наблюдавах как пейките се запълват с приятели и роднини. Предвид факта, че младоженецът беше от Щатите, а роднините на булката бяха пръснати из цялото земно кълбо, множеството беше впечатляващо. Никога не бях виждала толкова много екстравагантно облечени хора на едно място. Приятелите на булката – все от сферата на театралната костюмография и гизайна – сякаш се надпреварваха по ексцентричност. Аз лично бих връчила първа награда на дамата с шапката с формата на току-що изстреляна ракета.

¹ Висока и тясна масичка с наклонена повърхност за икони и богослужебни книги, от които се чете по време на служба. – Бел. прев.

Неволно проследих с поглед въображаемата траектория на ракетата и се заяхах с възхищение в прочутия таван от светъл камък, изваян в изящна племеница. Ето така би изглеждал един Шекспиров сонет, ако добиеше плътността и осезаемостта на реален предмет. В главата ми прелетяха любими стихове: „Подобно на вълни към стръмен бряг/минутите една зад друга тичат...“².

Съсредоточи се, Сатър! Престани да се държиш като пълна откачалка. За пореден път проверих програмата на церемонията, където бе отбелязано какво ще чета. Естествено, сонетът беше номер 116, а не 60: „Не, бракът между чисти духове/препятствия не бива да признава“. Младоженците ме бяха помолили да се нагърбя с тази важна задача, очевидно заблудени, че е по-малко вероятно да я оплескам, отколкото някоя от двете ми най-добри приятелки. Вярно, че благодарение на савантската си дарба Мисти имаше склонността да изтърсва крайно неудобни истини в най-неподходящия момент, а Ейнджъл лесно се разсейваше, но пак не разбирах с какво съм заслужила репутацията на самоуверен оратор. През повечето време се чувствах така, сякаш вървя по въже – винаги на крачка от катастрофата.

Погледът ми попадна върху месинговите очи на орела, подпрял огромна Библия в разперените си криле. *Всичко ще провалиш*, нашепваше погледът му. – *Ще запечнеш на някоя дупа или ще забравиш докъде си стигнала.*

Изгледах го сърдито – нямаше да се оставя някаква си гревна птица да ме уплаши. Та нали бях от рода Уилан, което на ирландски означаваше „малък вълк“, така че многознайковци като него можех да ги схрускам на закуска, ама ха!

В този момент по пътеката между пейките се загаде Ейнджъл и настроението ми веднага се разведри. Изгледаше измамно кротка и ангелоподобна, облечена в

² Шекспир, сонет № 60, в превод на Валери Петров, 1999 г. – Бел. прев.

невероятна рокля от прасковен шифон и сандали в същия цвят, а червеникаворусата ѝ коса направо блестяше. Доста глави се извърнаха да я погледнат. Това никак не ме изненадваше, понеже още от самото начало на музикалната ѝ кариера снимката ѝ не слизаше от музикалните списания и клякарските вестници. Не че това я беше променило, и слава богу!

Тя се настани до мен.

- Ох, трябваше да те послушам. Вече едва вървя - простена Ейнджъл. - Обаче в магазина изглеждаха толкова красиви, че не можах да се сдържа.

Пресегнах се и прибрах едно немирно кичурче коса загухото ѝ, та да не се залепи за начервените ѝ устни.

- Мислех, че си шаферка. - Шаферите и шаферките бяха цяла рота, тъй като булката бе впрегнала всичките си приятелки и попораснали племенници.

Ейнджъл прихна.

- Бях. Ама Марго ме уволни, защото съм разсейвала Маркъс.

- Че как точно го разсейваш?

Тя размърда вежди многозначително.

- Толкова ли не можеш да се контролираш, Кемпбел? - смърх я. - На сватба сме.

Ейнджъл притисна длан в гърдите си.

- Знам. А нима има нещо по-романтично от бракосъчетанието между мъж от семейство Бенедикт и сродната му душа? Как да не лепна една целувка на собствена ми половинка? Искях да му напомня какво чудо се случва пред очите му.

Усмихнах ѝ се, бях хем разчувствана, хем донякъде изпълнена със завист. След известни сътресения в началото на връзката им Ейнджъл и Маркъс вече плаваха в по-спокойни води, макар вечно да бяха на крачка от бурята благодарение на избухливия си нрав. И двамата бяха саванти, подобно на мнозина от присъстващите,

тоест имаха допълнителни сетивни възприятия. Всеки савант разполагаше с различна дарба. Ейнджъл например, освен че владееше телепатия както всички саванти, умееше и да манипулира водата, а Маркъс – да въздейства на околните посредством музика. Моята дарба беше съвсем различна – можех да чета мисли. Освен това бях в състояние да разчета и запомня уникалния почерк на всяко чуждо съзнание, до което се докоснех, а след това да следя човека, където и да се намираше. Можех дори да превзема съзнанието му, стига волята ми да се окажеше по-силна от неговата. Не познавах друг савант с такива умения. Всъщност повечето саванти не гледаха с добро око на онези, които съумяваха да им четат мислите, така че рядко споменавах дарбата си.

Ейнджъл ме сръчка с лакът.

– Виж, Самър, хедлайнерите пристигнаха.

Обърнах се. Седмината братя от семейство Бенедикт придружаваха майка си и баща си до местата им.

– Истинска момчешка банда. Мислех, че е редно булката да е основната атракция.

– Никое момиче не би предпочело булката пред тази гледка. Не са ли свършени?

Младоженецът бе обявил, че не може да прецени кой от братята му да му бъде кум, така че бе възложил задачата и на шестимата. Въобще... на първия ред щеше да е възтесничко. И седмината бяха облечени в елегантни костюми в различни нюанси на тъмносиньото и сивото.

Ейнджъл се размърда на пейката.

– Ако не ходех с най-готиния мъж на планетата, сигурно щях да им се метна в краката.

– Струва ми се, че Диамант, Тарин, Марго, Кристал, Феникс и Скай няма да останат във възторг от подобен жест – възразих, изброявайки сродните души на братята. – Ще е жалко да оплескаш роклята на булката с

кръв, като някоя те цапне в носа.

Ейнджъл се подсмихна.

- Добре де, значи, остава ми Виктор.

Неволно погледнах към третия в редицата, най-замборения от всички братя. Тъмната му коса бе по-дълга от тази на останалите и бе сресана назад заради официалния повод. Отскоро си беше пуснал брада - отиваше му. Костюмът му, в три части, беше сребристосив, а вратовръзката - тъмносиня като нощното небе. Трите с Мисти и Ейнджъл често го обсъждахме. И причките признавахме, че ни изпълва с особена тръпка, понеже мрачното му излъчване бе съчетано с изключително привлекателна външност. Поради факта, че работеше за ФБР, винаги бе сдържан и потаен, но аура на загадъчност, която го обгръщаше, нямаше нищо общо с работата му. Савантската му дарба беше да контролира умовете на околните и бе изключително силна, но той я владееше внимателно. Както и аз моята. Въобще двамката с Виктор бихме си паснали чудесно, но той не проявяваше интерес към мен, нито към когото и да било друг, поне доколкото можеш да прецениш.

- Не съм много сигурна за тая брада... хм, добре де, май му отива. Трудно ми е да свикна. Нещо не изглежда особено щастлив, не мислиш ли? - обади се Ейнджъл, загледана и тя във Виктор.

- Ти на негово място щеше ли да си щастлива? Всичките му братя си намериха половинките, само той остана сам. - Прекрасно разбирах какво му е, нали и моите най-добри приятелки вече си имаха половинки. Ейнджъл с Маркърс и Мисти с Алекс. - Тази сватба е истинско мъчение за саванти без сродна гуша.

Ейнджъл ме погледна изпитателно.

- Дали ще се оправи? Ужасно се разстрои, когато Кристал му каза къде е сродната му гуша - в афганиският затвор, за бога!

На тази сватба не биваше да има тъжни хора. Възползвах се от дарбата си и се втурнах да търся начин да го разведрия. Виктор строго бранеше съзнанието си, като се стараяше да не излъчва енергийни сигнали, но аз умеех да прескачам барриерата, макар той да не знаеше. Концентрацията му пречеше на други саванти да четат мислите му, но моята дарба се промъкваше тихомълком, като парашутист, спуснат зад вражеската линия в среднощна гоба. До момента не бях срещала човек, чиито мисли да не мога да прочета.

- Олеле! - Потопих се в съзнанието му и направо се смразих. Там вътре се бе разстлал безкраен сив океан, захлупен от буреносни облаци. - Олеле! Положението определено е сериозно.

Ейнджъл ококори сините си очи.

- Божичко, не ми казвай, че му четеш мислите! Не е възможно!

Не си падах по това да коментирам дарбата си. Не исках да изглежда така, сякаш си враг на носа в чуждите работи.

- Получавам само най-обща представа, не му се ровя из тайните.

- А защо да е сериозно? В какъв смисъл сериозно?

Внимателно се измъкнах от съзнанието му - не ми се щеше да разбере, че съм го навестявала. Щеше да му стане крайно неприятно, пък и не беше редно да слухтя, било то и с най-добри намерения.

- Май всеки момент ще се развихри буря.

Органът подхвана „Пристигането на Савската царица“ - знак, че булката всеки момент ще се появи. Гостите се изправиха на крака.

- После ще ми обясниш - прошепна Ейнджъл.

По гърба ми пробягаха студени тръпки.

- Няма какво да обяснявам. Не е редно да любопитствам без разрешение, знаеш го. Но може би няма да е зле

днес да се гържим по-дружелюбно с него, как мислиш?

- Дружелюбно, а? Значи, по-добре да не му се мяркам. Дълбоко е убеден, че нося само неприятности. - Тя ме побутна с крак. - Но теб те уважава. Така че иди ти да си приказваш с него.

Не успях да отговоря, понеже точно в този момент се загаде Кристал, хванала под ръка любимия си брат Питър, заобиколена от шаферки. Баща им беше починал преди няколко години и семейство Брук бяха решили да организират сватбата в някогашния му колеж, за да почувстват присъствието му в този специален момент.

- Еха! Ето така искам да изглеждам, когато се омъжвам - въздъхна Ейнджъл.

Кристал бе облечена в дълга до земята рокля от бяла коприна, която се дуплеше леко при корсажа и се спускаше нищно надолу от ефектната катарамна на ханша ѝ. Раменете ѝ бяха голи, тъмнорусите ѝ букли бяха вдигнати нагоре, а по гърба ѝ се стелеше лек воал. Видът ѝ бе едновременно класически и модерен, като че беше съживена статуя на гръцка богиня. Булчинският букет се състоеше от екзотични цветя в червено и синьо - нежните рози и портокаловите нюанси не бяха за нея.

- Значи, това е пазила в тайна - възкликнах, възхитена от творението ѝ. Кристал сама бе ушила роклята и бе измислила тоалетите на шаферките и пажовете, които я следваха по петите. Най-малкото момиченце беше в синя рокличка като на балерина, а останалите рокли преминаваха през целия спектър на синьото, та чак до приглушеното леденосиво на по-възрастните придружителки - Мисти, Феникс и Скай. И трите изглеждаха изключително елегантни в рокли с гол гръб и кройка, сходна на бялата булчинска рокля.

Ейнджъл се надигна на пръсти.

- Олеле, Ксав ще си глътне езика!

Насочих погледа си нататък. Ксав гледаше право към

олтара, а изражението му издаваше колко е напрегнат. В същия миг Зед го побутна с лакът и той се обърна. Смаяният му, възхитен поглед буквално ме просълзи. Но нищо – ако не се размекнех на сватбата на най-добрата си приятелка, тогава кога?

– Аз пък искам сродната ми гуша да ме гледа ето така – прошепнах.

Ейнджъл стисна съчувствено ръката ми.

Така ще бъде, обещавам.



След изисканата церемония и пищния обяд, сервиран в шатра, опъната на моравата край река Кам, тържествената част официално приключи и започнаха истинските забавления. Питър произнесе прочувствена реч, в която обясни колко специална е Кристал за семейство Брук и колко се гордеят с нея. Ксав, както можеше да се очаква, ни накара да се запревиваме от смях още щом отвори уста. Кристал настоя да нарушим традицията и да позволим и на булката да каже няколко думи и му го върна тъпкано. Речта на кумовете беше като комедиантско шоу – братята на Ксав разпердушиниха доброто му име, а после се впуснаха да го хвалят. Единствен Виктор не взе участие в шегите и закачките, а само вдигна тост за шаферките.

Колкото и да се забавлявах, някак не можех да се отпусна. Настроението на Виктор помръкваше все повече и повече – усещах го дори когато не се опитвах да чета мислите му.

След това на сцената, издигната в дъното на дансинга, се качи бандата, поканена за танците, а това не беше обикновена банда от наети музиканти. Още преди седмици Ейнджъл и Маркъл вече спореха коя от бандите им да има честта да свири на приема, докато накрая Марго, сродната гуша на Уил, брата на Ксав, се принуди да ги

разтърве. В крайна сметка бандата се състоеше от Ейнджъл, Маркърс и рок легендата Кърт Вос зад микрофона. На Скай повериха йониката и саксофона, а на Зег – барабаните. И ето че сега импровизираната банда свиреше, та се късаше, и звучеше направо невероятно, за което определено помагаше гарбата на Маркърс – въздухът буквално бе наелектризиран. И тримата вече си бяха заволювали договори със звукозаписни компании, иначе извън тях тази временна формация – кръстена *The Soulseekers*³ в чест на гарбата на Кристал, щеше да има бляскаво бъдеще.



- Само гледайте да не се озовем в YouTube, хора – обади се Кърт, преди да изнее кавър на “Hey, Soul Sister” по молба на Ксаб.

Напълних си чашата и тръгнах покрай гансинга да търся Виктор. Намерих го при изхода, загледан как братята и родителите му танцуват със сродните си души. Савантската гарба има висока цена: когато бъде заченат един савант, някъде по света друг савант получава втората половина от силата му. В повечето случаи съчетанието е невероятно, както при Мисти и Алекс – нейната гарба да изтръгва истината от околните прекрасно се съчетава с неговата – да убеждава и придумва. Едната засилва и допълва другата. Ала тази красива орис си има и друга... мрачна страна. Възможно е никога да не намериш партньора си или да го откриеш и да установиш, че гарбата му го е покварила. Точно това се бе случило с майката на Алекс и със... Не си позволих да довърша мисълта.

- Зрасти, Виктор – спрях на известно разстояние от него. Знаех, че няма да му е приятно, ако нахлуя в личното му пространство.

³ Буквално от англ. „Търсачи на сродни души“. – Бел. ред.

Настроението му като че ли леко се разведри.

- Самър. Добре ли си прекарваш? - той кимна към манцуващите. Диамант, сестрата на Кристал, се полюшваше унесено в презръдките на Трейс, най-големия от братята. Това под небесносинята коприна на роклята ѝ не беше ли издайническа подутина? Кога смятаха да ни уведомят?

Очите ми неволно се наляха със сълзи и се наложи да замизгам съсредоточено, за да ги спра. Нелепно бе да се просъзпявам при мисълта за следващо поколение Бенедикт.

- Чудесно, благодаря. Прекрасна двойка са, нали?

- Радвам се, че братята ми си намериха подходящи партньори. Вече няма причина да се тревожа.

- А, сигурна съм, че ще си намериш причина. Може да си трети по възраст, но винаги си се държал като най-голям.

Той се усмихна.

- Ами ти? За твоето семейство май нищо не знам. Имаш ли братя и сестри? Изглеждаш много отговорна за седемнайсетгодишна.

Уви, все не успях да се скрия от многото си отговорности.

- Имам по-голям брат - не обичах да говоря за семейството си, но ако желях да спечеля доверието на Виктор, щеше да се наложи да отговоря.

- Савант ли е?

- Да. Казва се Уинтър. Но не е напълно здрав.

- Нещо сериозно ли?

- Може и така да се каже. - Млъкнах, но ми стана ясно, че чака да продължа. - Има умствено заболяване. Чува разни неща - ехото на гласове, които някога са звучали на гадено място. Това е част от дарбата му, но така и не се е научил да я владее. В главата му се надигат толкова много гласове, че му е трудно да прецени кои са истински и кои - не. Сякаш му липсва някакъв филтър.

Виктор ме стисна лекичко за ръката.

- Съжалявам. Савантите с психични заболявания наистина се измъчват жестоко.

- Благодаря. Не ми е лесно да говоря за него. Ще ми се да му помогна някак, но с мен му е особено трудно да общува.

- Понеже си в състояние да надникнеш в главата му.

- Да. Знае, че виждам неумението му да контролира гласовете, и се срамува. А всъщност няма за какво да се тревожи, но той не може да го разбере.

Виктор кимна.

- И на вашите не им е лесно.

Ако знаеше само колко е прав!

- А ти добре ли си? - Реших, че имам право да попитам, при положение че вече бях споделила нещичко за себе си.

- Много си мила, Самър. Добре съм. Или поне ще бъда. - Той сведе глава към чашата с бира в ръката си. - Да вдигнем тост за нас двамата. За неразбраните. - И протегна чаша към моята.

При този намек, че и той е наясно с мислите ми, неволно настръгнах. Насилих се да се усмихна широко и чукнах чашата си с газиран сок от бъз в неговата. Явно днес и двамата щяхме да се преструваме, че всичко е наред.

- За неразбраните!